

▷ Na polju ◁

Učiteljeve hruške.

Spisal F. Palnák.

e da bi bil kdove kako lačen, saj mu je mamica rada odrezala kos kruha ter mu nasula v peščico suhih hrušk ali pa mu je dala skledico kiseline (kislega mleka), ki je vanjo nadrobil svoj kos. Lačen ni bil. Tudi ni imel ravno žilice, ki bi ga gnala k tatvini — nihče še ni mogel reči o Dobrškovem Francku, da bi rad iztezal svoje roke tako, kakor bi se ravno ne ujemalo s sedmo božjo zapovedjo. Vendar ga je enkrat šent zmotil.

Ampak tudi te hruške! Kako so se smejale lepo rumene dol z drevesa: smejale so se, da jim je lahna rdečica poigravala po gladkem ličecu; smejale so se, da se še celo solnce ni moglo vzdržati, pa je zdajpazdaj pobožalo zdaj eno, zdaj drugo s svojim žarkom, če se mu med smehom ni skrila za gosto, temno listje . . .

In te hruške tam pred šolo so zmotile Francka!

* * *

Primeren čas je zdaj. Učitelja itak ni doma; odšel je v gozd na svoj vsakdanji izprehod, in Lovi je odskakal tudi za njim: ni se treba bati ne gospoda ne psa. In to je bilo za Francka odločilno. Izkušnjava se mu je vcepila že prej v srce, dolgo že je imel skomine po hruškah — ampak, kdo ve, če nima gospod učitelj kje kake skrite leskovke? Kdo ve, če nima Lovi gobca še za kaj drugega, kot da mu ga gladi šolska deca tako brez skrbi? „Pes ima kosmata ušesa,“ pravi oče, in kdo ve, če ne govori prav?

Danes pa je vse kakor nalašč. Zato pa je Francek tudi hitro na hruški, da si jih privoščiči: Katero bi? Ono rdečo — ali to, ki je večja? . . .

Hov, hov, hov! — Primi se, Francek, da ne padeš od strahu dol s hruške, kjer ti že kaže rjavi Lovi tako ljubeznivo svoje zobe. Primi se in skrij — ker glej, tam stopa gospod učitelj proti domu!

Hov, hov, hov! — Ta grozni Lovi! Že je opozoril gospoda učitelja na tatu, da je moral priti ter odgnati Lovija, Francka pa pustiti na tla . . .

„Ti, Francek?“

Ni bilo besede iz njegovih ust, grlo se mu je stisnilo, pred očmi se mu je stemnilo in šel je s pobešeno glavo kakor hudobec . . .

Dolgo je zrl učitelj za njim, potem pa je šel po zapisnik, ki ga je pozabil doma in ki se je ponj vrnil v tako neprilicnem času.

* * *

Ni se spominjal učitelj pri obilici svojih skrbi drugi dan na ta dogodek, a spomnil ga je na to Francek sam, ki ga je prosil odpuščanja pred vsem razredom . . .

Skešano in potrto mu je bilo srce in hrušk bi se ne dotaknil, če bi mu gospod učitelj zapovedal, naj jih gre trest.